

under en form, hvorved Latinamerikas deltagelse i de pågældende organer ville formindskes.

Tanken om at indkalde en konference til afgørelse af sagen eller eventuelt at indbyde regeringschefer til den 20. samling i 1965 med henblik på at gennemføre en revision af pagten blev også rejst under debatten.

Andre spørgsmål.

Spørgsmålet om den kinesiske repræsentation i De forenede Nationer blev berørt af nogle talere, hvoraf især den albanske udenrigsminister gjorde sig umage for at fremhæve nødvendigheden af, at Kina blev repræsenteret af Folkerepublikken Kinas regering. Den congolesiske premierminister og flere andre talere anbefalede en forlængelse af FN-styrkernes tilstedeværelse i Congo og tilvejebringelse af de nødvendige finansielle midler dertil. Den belgiske udenrigsminister oplyste, at Belgien ydede teknisk bistand til Congo og havde besluttet at betale sin fremtidige andel af omkostningerne ved FN's operation i dette land. Eftersom den rådgivende komité vedrørende Congo ikke havde givet generalsekretæren ansvaret for optræningen af congolesiske styrker, havde Belgien påtaget sig at deltage i reorganisationen af den congolesiske hær.

Den indiske repræsentant omtalte i sit indlæg konflikten med Kina og bemærkede, at Folkerepublikken Kina fortsatte sine krigsforberedelser og desuden søgte sig usædvanlige alliancer for at skabe „en hemmelig forståelse om aggression“, hvorved Indien siden sidste år var blevet tvunget til at forøge sit militære potentiel. Overfor Pakistan var Indien fast besluttet på at søge en fredelig løsning af alle uoverensstemmelser.

Den pakistanske udenrigsminister henviste også til grænsekonflikten mellem Indien og Kina, som rummede fare for at udvikle sig til en lang større konflikt. Det var med dyb bekymring at Pakistan var vidne til den radikale ændring, der var ved at ske i den militære balance i regionen ved en forøgelse af Indiens militære styrke.

Sydøstasiatiske forhold spillede også en vis rolle under debatten. Den laotiske premierminister beklagede den fortsatte udenlandske intervention i Laos. Folket

ønskede ikke krig, og den ville ikke være begyndt, om der ikke udefra var kommet våben til dette formål. Han fremhævede, at neutralitet var en geografisk nødvendighed for Laos.

Thailands udenrigsminister omtalte indgående forholdene i Sydøstasien. Han beklagede, at den internationale kontrolkommission i Laos modarbejdedes af et af dens medlemmer, og at Pathet Lao, som kontrollerede en stor del af landet, ikke ville medvirke til at gennemføre Genève-aftalerne af 1962. Pathet Lao havde forsøgt at infiltrere i Thailand og at underminere den politiske orden i dette land med henblik på at fremkalde en opstand.

Om forholdet til Cambodia udtalte han en beklagelse af, at forbindelserne, der for anden gang blev afbrudt i 1961, ikke som håbet var genoprettet ved generalsekretærens mellemkomst, og han opfordrede Cambodia til at tilslutte sig Thailands forsøg på regionalt samarbejde i Sydøstasien.

Oprettelsen af staten Malaysia hilste han med tilfredshed.

Denne sidste statsdannelse blev stærkt kritiseret af den philippinske udenrigsminister og den indonesiske repræsentant, men den støttedes af bl. a. New Zealands og Australiens udenrigsministre. Den førstnævnte af disse udtalte således bl. a., at den af FN's generalsekretær foretagne undersøgelse af befolkningens indstilling havde vist, at det store flertal ønskede federationen, og at denne fuldt ud svarede til de principper, som generalforsamlingen havde opstillet.

Af kritikerne var navnlig den indonesiske repræsentant skarp i sit angreb. Han anklagede Storbritannien for at have medvirket til den nye stats dannelse, som han fandt var tænkt som en fortsættelse af den britiske indflydelsessfære i det strategisk vigtige område i Sydøstasien. Ifølge hans videre udtalelser var de første skridt til dannelsen af „Maphilindo“ (Malaya, Philippinerne og Indonesien) tilsyneladende mislykkedes, men tanken om „Maphilindo“ var dog efter hans opfattelse ikke henlagt.

Den østrigske udenrigsminister fremdrog i sin tale Sydtyrol-spørgsmålet og erklærede at gentagne forsøg i det sidste års tid på at få et møde i stand mellem den østrigske og